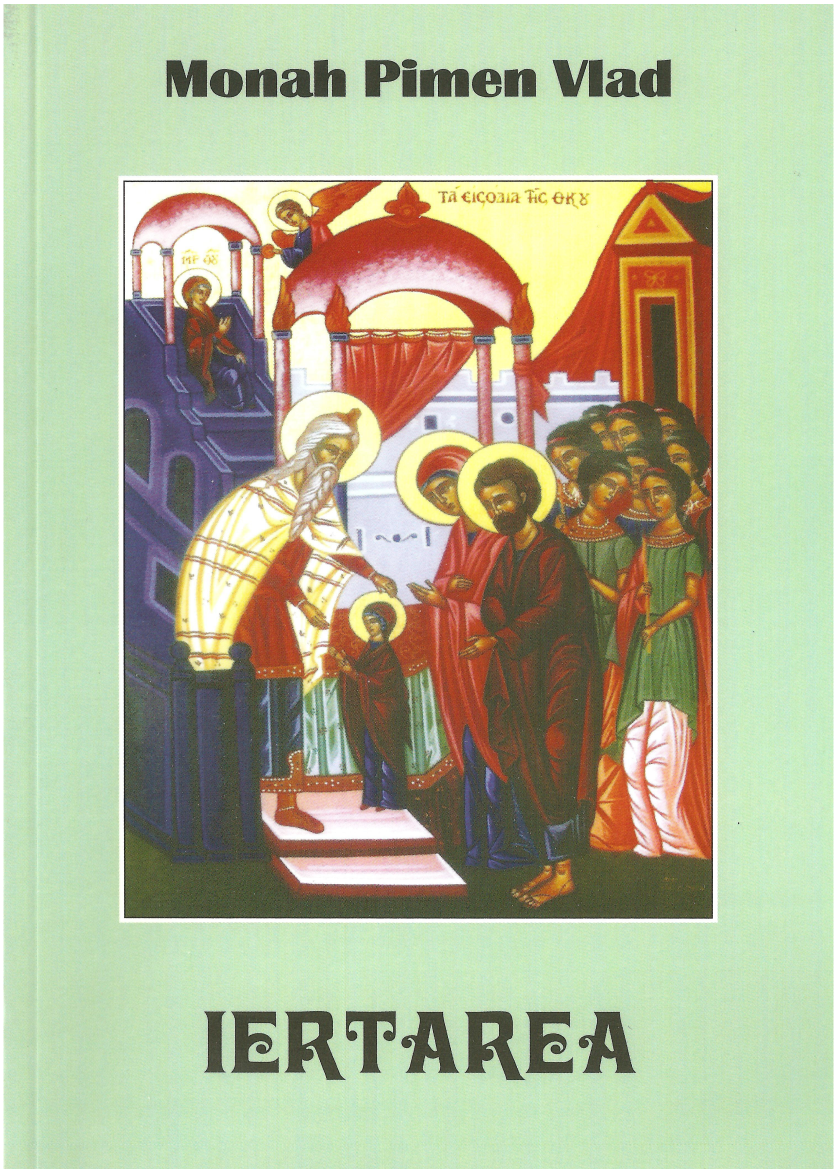
IERTAREA

- monah Pimen Vlad -

Carte tipărită cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte GALACTION, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Bunavestire, Bacău - 2010

Coperta întâi: Icoana „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos .

Desenele din această carte sunt realizate de monahul Euharist Florea.

Ediţie îngrijită de: Ieromonah Porfirie Nichita

Corectură şi tehnoredactare: Profesoara Mitrea Elena-Ramona

Chilia „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”, Schitul Lacu - Sfântul Munte Athos

Telefon: 00306946572266

Cuprins

Cuvânt înainte 4
Satul 5
Crima 6
Sentința 9
Închisoarea 10
Spovedania 12
Pelerinul rus 14
Rugăciunea minții 16
La tâmplărie 18
Avocatul 21
Eliberarea 22
Satul natal 25
Orașul 29
Căsătoria 32
Pedeapsa lui Dumnezeu 38
Iertarea 40
În familie 43
Plecarea 46

Cuvânt înainte

Citind această mică scriere, veți afla o întâmplare adevărată care s-a petrecut în zilele noastre.

Istoria ei începe undeva, după al doilea război mondial, prin anul 1952, când în Grecia încă nu se liniştiseră luptele şi uciderile între fraţi. Crima despre care este vorba, este posibil să se fi petrecut din motive politice şi persoana care a făcut-o să fie acoperită.

Tot conţinutul acestei cărţi a fost povestit de duhovnicul care l-a spovedit pe eroul nostru şi a fost alături de el, până la plecarea din această viaţă. Dacă, la anumite momente, vă vor podidi lacrimile, lăsaţi-le să curgă; ele curăţă şi luminează sufletul.

Eu am căutat doar să înfrumuseţez cele povestite şi să le fac pe înţelesul tuturor, iar dacă s-au strecurat unele greşeli, vă rog să mă iertaţi!

Autorul

Satul

Era pe la începutul toamnei, iar oamenii se ocupau cu strângerea recoltei. Luptele şi uciderile păreau că s-au liniştit şi locuitorii satului răsuflau mai uşuraţi. De câteva luni, nu mai intervenise nimic nou.

Era spre seară, când Petru al lui badea Nicolae se întorcea mulţumit spre casă, fiindcă reuşise să termine de scos cartofii.

Trecuse de 30 ani, dar încă nu se însurase şi se gândea să mai pună câte un ban deoparte, ca să-şi poată întemeia căminul său. Deocamdată, locuia cu părinţii, care erau mai săraci şi-i ajuta şi pe ei. Nu mai avea alţi fraţi, căci, după naşterea lui, mama i s-a îmbolnăvit şi nu a mai putut avea alţi copii. Trecând prin dreptul unei case, a zărit câteva umbre, furişându-se pe lângă zid. S-a oprit să vadă mai bine, dar nu a mai văzut nici o mişcare.

- Ei, bade Dimitrie, eşti bine? a strigat el şi s-a apropiat de poartă, dar nu a primit nici un răspuns.

Atunci s-a gândit că, poate i s-a părut lui şi a plecat mai departe. Nu mai avea mult de mers, încă trei case şi ajungea la cuibul părintesc. A mai salutat un vecin, care tocmai scotea apă, apoi a intrat în casă. Mama îl aştepta cu mâncarea caldă.

- Bună seara, mamă, a zis el, şi i-a sărutat mâna.
- Bine ai venit copilul meu, i-a zis ea, sărutându-l pe frunte.
- Dar tata unde este?
- S-a dus să închidă grajdul şi vine şi el.

Au mâncat cu toţii, apoi, facându-şi rugăciunile, s-au întins să se odihnească. La un moment, i-au venit în minte umbrele pe care le văzuse, dar, însemnându-se cu

semnul crucii, a adormit.

Crima

Zorile şi-au făcut încet apariţia, fiind parcă mai roşii decât în alte zile. Petru se sculase dis-de-dimineaţă, iar în timp ce-şi făcuse rugăciunile, mama îi pregătise gustarea de dimineaţă şi îi pusese ceva în traistă pentru amiază. După gustare, îşi luă traista şi plecă spre ţarină ca să-şi strângă cartofii. La ieşirea pe poartă îşi facu cruce, zicând un „Doamne ajută”, apoi porni hotărât înainte.

La marginea satului se afla o bucată de pădure, de unde îşi aduceau sătenii lemne. Pe lângă ea îşi avea şi Petru drumul spre ţarină. Când ajunse la primii copaci, ceva îl facu să tresară. Un om zăcea cu faţa în jos. S-a apropiat de el şi l-a văzut zăcând într-o baltă de sânge. Fusese lovit în cap. Îl recunoscu.

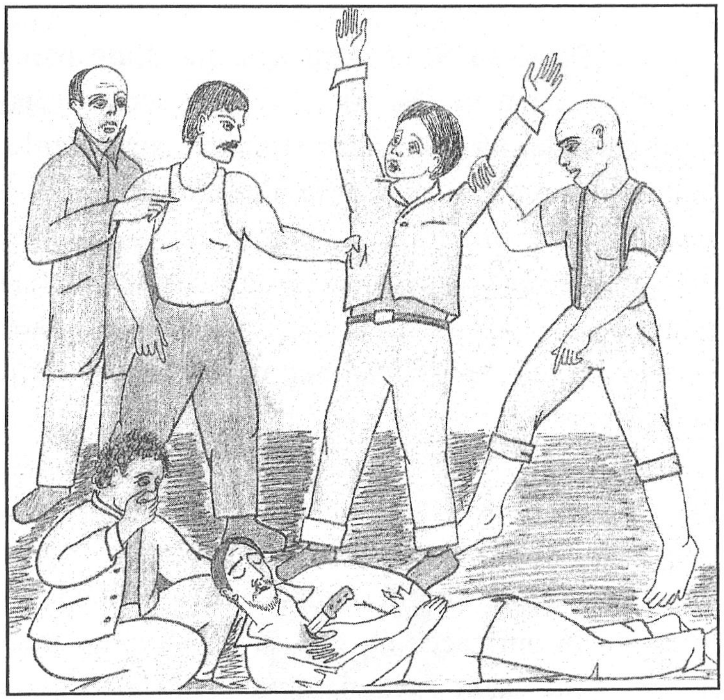
- Ei, bade Dimitrie, trăieşti?

Îi căută pulsul, dar era prea târziu. Omul era mort. Se pierdu cu firea şi începu să strige după ajutor. Mâinile le avea pline de sânge.

De undeva, din marginea pădurii, apăru o căruţă cu cinci oameni. El, în disperare, le făcu semn cu mâna, strigând cât îl ţinea gura. Ajungând lângă el, au început să-l acuze:

- Criminalule, l-ai ucis! Puşcăria te mănâncă!

- Nu eu l-am omorât! Tocmai treceam pe aici şi l-am văzut plin de sânge!

N-au stat să-l mai asculte. Doi dintre ei l-au luat pe cel mort şi l-au pus în căruţă, iar trei l-au apucat pe Petru şi l-au urcat în căruţă cu forţa. Au luat-o spre sat. Lumea deja începuse să circule prin sat. Cei din căruţă strigau:

- Petru l-a ucis pe badea Dimitrie! L-am văzut când îl dobora, dar am ajuns prea târziu!

- Nu-i adevărat!, spunea Petru cu ultimele puteri, dar ceilalţi nu-l lăsau să vorbească, lovindu-l peste gură.

Căruţa s-a oprit la jandarmeria satului. Acolo, i s-au pus cătuşele lui Petru, după cuvântul celor cinci care îl acuzau. Ce mărturie le mai trebuia? Erau cinci contra la unu.

Cel ucis a fost dus acasă, unde soţia şi copiii l-au întâmpinat cu lacrimi, blestemând pe ucigaş.

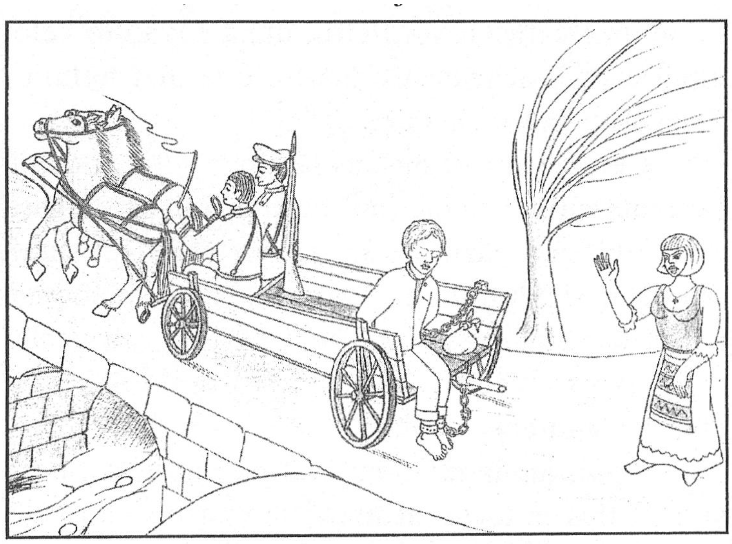
Vestea a căzut ca un trăsnet peste tot satul. Au aflat şi părinţii lui Petru şi au venit într-un suflet la jandarmerie. Au fost puşi să dea declaraţie, despre când a plecat Petru de acasă şi ce ştiau în legătură cu crima. Apoi, jandarmii l-au luat pe Petru în cătuşe şi s-au dus la locul crimei.

Durerea lui Petru era mare, deoarece era acuzat pe nedrept. Îl dureau vorbele şi privirile sătenilor care îl acuzau şi îl blestemau. Dar, durerea cea mai mare a fost când fata pe care o iubea, pe care o dorea să-i fie alături până la sfârşitul vieţii, i-a ieşit în faţă şi a strigat printre lacrimi:

- De ce ai făcut asta, ucigaşule? Nu mai vreau să aud de tine! şi zicând acestea s-a întors în hohote de plâns.

Un cuţit, de i-ar fi fost înfipt lui Petru în inimă, nu l-ar fi durut mai tare. A lăsat capul în jos, iar câteva lacrimi pline de amar i-au picurat din ochi. A fost dus la locul crimei, dar nu a fost crezut deloc, chiar dacă se jura.

În aceeaşi zi a fost dus la poliţia din cel mai apropiat oraş, unde a fost pus sub pază.

Sentința

A venit timpul să fie judecat, fiind dus în sala tribunalului, între doi jandarmi. Acolo erau veniţi şi cei cinci martori care îl acuzau. Au fost aduşi şi părinţii lui Petru care erau singurii martori ai apărării, în afară de avocat. Au încercat să-l susţină pe Petru, dar acuzaţia celor cinci era prea puternică. Toţi cinci susţineau că l-au văzut în timp ce înfăptuia crima. I s-a dat voie să se apere, dar nu l-au crezut. El era om simplu şi nu ştia să mintă. În câteva cuvinte le-a explicat totul, dar cinci martori se jurau că l-au văzut când a săvârşit crima şi şi-au semnat declaraţiile.

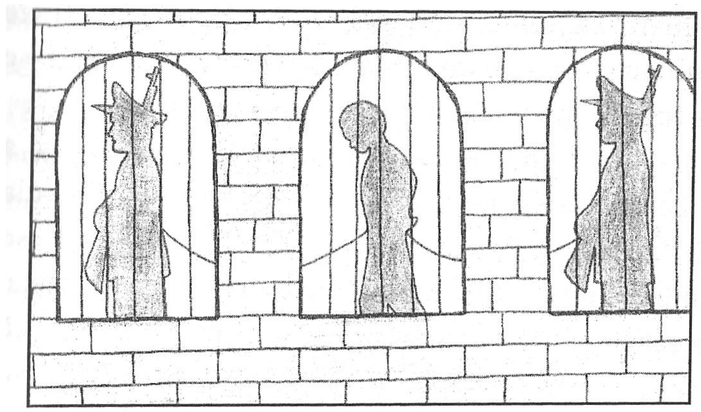
Tribunalul a dat sentinţa: treizeci de ani închisoare. Petru şi-a plecat capul, fară să mai zică nimic, iar părinţii lui au început să plângă în hohote. Aveau şi de ce, fiindcă îl crescuseră ca pe ochii din cap, era singura lor mângâiere şi singurul sprijin la bătrâneţe. Oare, cum vor suporta ruşinea din partea sătenilor şi mustrările din partea rudelor celui ucis? Ştiau sigur că fiul lor este nevinovat, dar cum vor putea să dovedească acest lucru? Cine îi va crede, când cinci oameni din satul lor susţineau că l-au văzut pe fiul lor săvârşind crima?

Petru a fost luat între jandarmi şi dus spre locul unde urma să-şi petreacă aproape jumătate din viaţă. La ieşirea din sala tribunalului, a văzut-o pe soţia celui ucis privindu-l cu ură şi spunându-i:

- Ucigaşule, să nu te mai întorci viu din închisoare! M-ai lăsat văduvă cu patru copii!

În acele momente, simţea că Dumnezeu l-a părăsit, că nimeni nu mai este alături de el, că toţi îl privesc cu ură. A păşit înainte, răsunându-i în urechi cuvintele văduvei: „Ucigaşule, să nu te mai întorci viu din închisoare!”. Cine ştie?

Închisoarea

Două porţi mari din fier s-au deschis pentru a primi maşina care îl aducea pe Petru legat. Acum avea lanţuri şi la picioare. „Trebuia legat bine, că doar era ucigaş şi putea fi periculos!”, aşa gândeau oamenii.

După formele necesare, l-au dus singur într-o celulă izolată şi fără lumină. Acolo, şi-a petrecut Petru prima noapte fiind flămând, obosit şi dărâmat sufleteşte.

Cu toată oboseala, nu putea să adoarmă. Mii de gânduri îl măcinau şi întrebări la nesfârşit i se perindau prin minte. De ce i s-a întâmplat lui, una ca asta? Doar nu jefuise pe nimeni, fusese un om cinstit şi nu era mai rău decât ceilalţi oameni din sat. Îi veneau în minte gânduri de deznădejde, că nu există Dumnezeu, că de ar fi existat, nu ar fi îngăduit una ca asta. Aşa s-a răsucit el mai bine de jumătate de noapte, apoi a adormit.

Dimineaţă, pe la ora şapte, s-a trezit când a fost deschisă uşiţa şi i s-a dat o cană cu ceai neîndulcit şi o coajă de pâine uscată. La ora unu a primit un polonic de orez, iar seara, la şapte, o zeamă lungă cu câteva boabe de linte prin ea. Nu aveau nici un gust, dar foamea şi gândul că trebuia să rezişti treizeci de ani în acest fel, te îndemna să mănânci, dar te şi speria. Zilele se scurgeau încet, chiar foarte încet.

Cu timpul, a început să se obişnuiască şi a încercat să-şi pună gândurile în ordine. Trebuia să facă ceva, ca să nu înnebunească. Nu fusese un creştin prea grozav. Se închina seara, dimineaţa, la masă şi mergea duminica la biserică, pentru că aşa învăţase de la părinţi. Nu fusese un trăitor, se ocupase mai mult cu munca, dar acum simţea că-i lipseşte Dumnezeu; avea nevoie de cineva apropiat, de cineva căruia să-i vorbească şi să-i spună necazurile.

A început încet să se roage, la început mai cu neîncredere, apoi mai insistent. Simţea că cineva îl ascultă şi acest lucru îl liniştea. Şi-a amintit de bunătatea Maicii Domnului, după cum îi povestea mama lui când era mai mic: că este Maica orfanilor, a văduvelor, a săracilor, a necăjiţilor..., şi el era orfan şi nu avea pe nimeni să-l mângâie. A început să se roage la Maica Domnului:

- Măicuţa mea, te rog, ajută-mă! Vezi, că nu am pe nimeni şi am fost osândit pe nedrept! Te rog, fie-ţi milă de mine şi nu mă părăsi! Eşti singura mea nădejde!

Şi, zicând acestea, din adâncul inimii l-a cuprins o mângâiere dulce, simţindu-se ca un copil în braţele maicii lui. Un fior de bucurie i-a trecut prin suflet şi lacrimile au început să-i curgă. Pentru câteva clipe, a uitat că se află în închisoare şi se simţea aşa de bine!

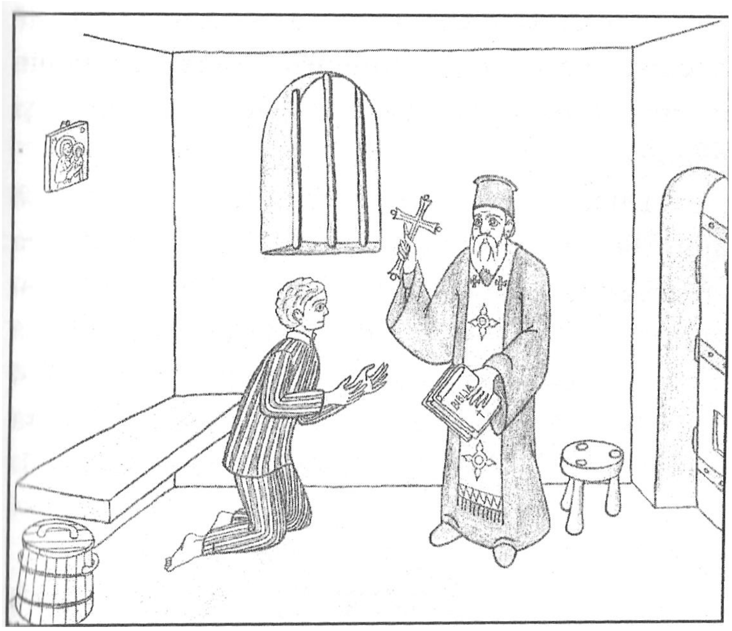
Spovedania

Aşa au trecut câteva luni. Acum i se permitea şi lui Petru să iasă din celulă. Gardienii au observat că nu este un om violent, iar unii dintre ei chiar îl simpatizau.

În închisoare se afla o bisericuţă, iar un preot era rânduit să vină o dată pe lună, să facă Sfânta Liturghie şi să spovedească pe deţinuţii care ar fi dorit. A participat şi Petru la Sfânta Liturghie, rugându-se cu foarte multă atenţie. Parcă Liturghia aceasta avea ceva mai deosebit, simţea prezenţa lui Dumnezeu.

N-a îndrăznit chiar de la început să se apropie de preot dar, când a venit în luna următoare, a stat şi el la rând, ca să se spovedească. Şi-a spus of-ul, necazurile şi tot ce şi-a amintit. I-a spus preotului că a fost acuzat pe nedrept şi că s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Preotul l-a ascultat cu atenţie, apoi i-a dat un mic canon, l-a învăţat cum să se roage şi i-a spus să se pregătească curat pentru spovedit din copilărie și cu tot ce îşi va aminti el.

Timp de o lună, Petru şi-a cercetat mereu conştiinţa şi a încercat să-şi amintească toate păcatele făcute din copilărie. Abia aştepta să vină din nou preotul, ca să se uşureze de ele.

La spovedanie, fiind ajutat de preot, a reuşit să-şi spovedească toate păcatele, după care a primit dezlegarea. Câtă bucurie a simţit, când i-a pus preotul mâinile pe cap şi i-a zis: „Te iert şi te dezleg de toate păcatele tale...”. Nu şi-a mai putut stăpâni lacrimile, se simţea ca un fulg, îi venea să zboare, să strige şi să spună la toţi cât de bine se simţea.

Apoi, preotul l-a împărtăşit cu Sfintele Taine. Altă bucurie. Se mai împărtăşise şi înainte, când era liber, dar acum era cu totul altceva. Bucuria era de nedescris.

S-a retras în celula lui, ca să păstreze această bucurie. Se ruga şi mulţumea Domnului. Acum nu mai întreba „de ce?”, ci doar Îi mulţumea şi plângea.

După câteva zile, a fost scos şi Petru să ajute la muncile din interiorul închisorii. Făcea cu drag din toate câte i se cereau. Era obişnuit cu munca şi chiar îi era dor de aşa ceva. Mai avea probleme cu unii care făcuseră crime, dar el îi evita şi le vorbea frumos. În timpul liber se lupta pe cât putea să-şi facă canonul dat de duhovnic.

Aşa a trecut încet luna şi a venit din nou preotul, să facă Sfânta Liturghie şi să spovedească pe deţinuţi.

Petru era pregătit pentru spovedanie, îşi cercetase conştiinţa şi mai găsise unele păcate mai mici pe care le uitase. Însă, surpriza i-a fost mare când, după spovedanie, duhovnicul i-a dat cartea „Pelerinul rus”. Nu auzise de ea, dar, din câte îi spusese duhovnicul, părea foarte folositoare şi abia aştepta să o citească.

- Părinte, vă mulţumesc foarte mult pentru carte! Îmi era dor să citesc ceva!

- Să o citeşti cu atenţie şi să încerci să o pui în practică, iar ce nu vei înţelege, să mă întrebi data viitoare, când voi veni şi, ce mă va lumina Bunul Dumnezeu, îţi voi spune!

- Da, părinte! Vă mulţumesc din tot sufletul că-mi sunteți alături în necazul meu. Chiar dacă am fost închis pe nedrept, ştie Dumnezeu de ce. Poate că eram creştin doar cu numele şi trebuia să fiu trezit.

- Ei, Petre, are Dumnezeu rânduiala Lui şi din tot răul scoate un bine! Am să te împărtăşesc şi duminica aceasta, ca să iei putere şi să mergi înainte. Pentru că Sfânta Împărtăşanie este Trupul şi Sângele Domnului, care-l întăreşte trupeşte şi sufleteşte pe om şi-l vindecă de multe boli şi patimi. Dar trebuie să o luăm cu smerenie şi credinţă.

- Părinte, bucuria pe care am simţit-o în închisoare, când m-am spovedit şi împărtăşit, nu am simţit-o niciodată cât am fost liber. Oare, de ce?

- Ei, fiule, prin foc se lămureşte aurul. Suferinţa îl apropie pe om de Dumnezeu, numai să înţeleagă aceasta şi să nu cârtească, ci să primească totul ca din mâna lui Dumnezeu şi să se smerească în faţa Lui. Să vezi atunci cum lucrează harul şi te

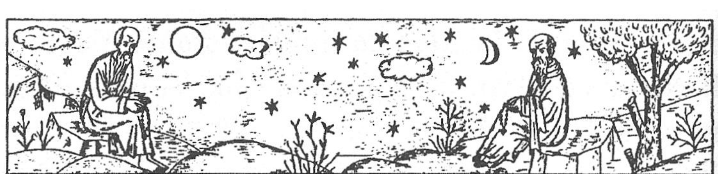
umple de pace şi de linişte sufletească! Poate să vină vrăjmaşul cu tot iadul, că nu poate să mai facă nimic în faţa harului. Dar, asta înseamnă că trebuie să ne smerim mereu şi să nu judecăm pe nimeni, pentru că dacă judecăm şi ne înălţăm cu mintea, atunci pierdem harul şi va fi vai de noi, când vine vrăjmaşul să ne războiască.

- Părinte, Dumnezeu să vă miluiască, mult m-aţi întărit şi mi-aţi dat un curaj, de parcă toată lumea este a mea.

- Vei avea şi ispite, dar să nu te deznădăjduieşti! Acum du-te, ca să mai vină şi alţii. Dumnezeu şi Maica Lui să fie cu tine şi să te ajute!

- Iertaţi-mă şi rugaţi-vă pentru mine!

- Doamne ajută!

Rugăciunea minții

Pentru Petru, cartea „Pelerinul rus” i-a fost începutul unei vieţi noi. O citea cu nesaţ. A găsit atâtea lucruri minunate în ea, atâtea învăţături! Citind-o, s-a hotărât să înceapă să zică şi el rugăciunea minţii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”. O repeta mereu, chiar dacă la început i-a venit mai greu, cu timpul s-a obişnuit. Alteori, simţea că nu mai poate să zică rugăciunea, mintea nu mai vroia să-l asculte şi căuta altă îndeletnicire. Atunci, se ruga la Maica Domnului, ca să-l ajute să depăşească această stare şi să-l scoată din amorţeală. După mai multă insistenţă, i se încălzea iarăşi sufletul şi se ruga iarăşi cu tot dragul.

Trecând luna, a venit din nou preotul. Petru era primul care îl aştepta, având o mulţime de întrebări despre rugăciune şi despre stările prin care trecea. Când l-a văzut, preotul, i-a zis:

- Ei, Petre, cum e? Cred că ai multe să mă întrebi! Cum merge cu rugăciunea?

- Ce să spun, părinte! Cartea asta este o binecuvântare pentru mine. Acum am înţeles cum trebuie să trăiască creştinul şi am realizat cât de departe eram de Dumnezeu, când trăiam în libertate.

- Deci, până la urmă, mi se pare că te bucuri, că ai ajuns la închisoare?

- Cu toate că pare de necrezut, aş putea spune că aşa este. Abia acum înţeleg de ce mucenicii se duceau singuri şi mărturiseau pe Iisus Hristos, nebăgând în seamă chinurile.

- Aşa este, erau întăriţi de harul lui Dumnezeu, dar asta pentru că nu îşi puneau nădejdea în puterile lor, ci se rugau la Dumnezeu ca să-i întărească. Deci, mergeau

la luptă înarmaţi cu credinţa şi cu rugăciunea.

- Părinte, dar uneori îmi vin tot felul de gânduri şi nu merge rugăciunea. Parcă îmi ia cineva mintea. Ce trebuie să fac atunci?

- Trebuie să insişti, iar dacă tot nu merge, atunci încearcă să faci metanii, zicând rugăciunea, şi asta, bineînţeles, dacă eşti singur în celulă. Dacă nu eşti singur, încearcă să cugeţi la ceva duhovnicesc sau să citeşti. Dacă nici asta nu merge, încearcă să cânţi ceva încet, ca să ţi se limpezească mintea şi să se odihnească, apoi treci din nou la rugăciune. Să nu forţezi niciodată mintea peste măsură.

- Mulţumesc, părinte! Cu binecuvântarea sfinţiei voastre voi face după cum mi-aţi spus.

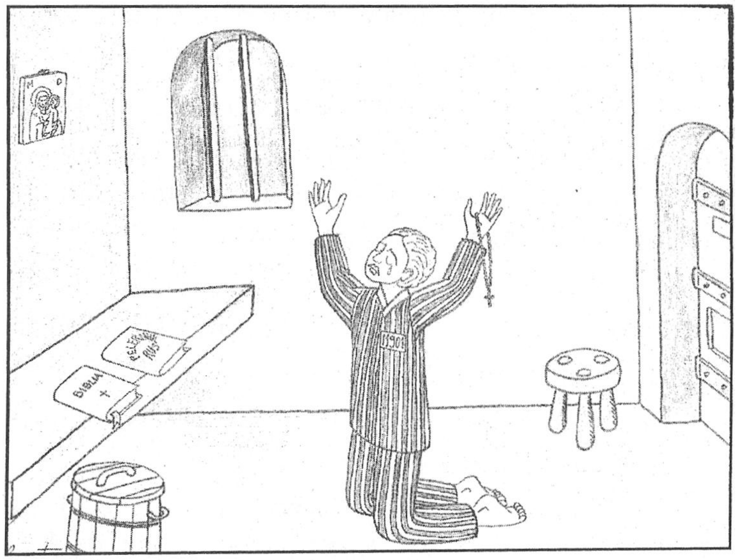
- Uite, ţi-am adus metania aceasta, care are treizeci şi trei de boabe. Te va ajuta mult la rugăciune. Ţi-am adus-o mai mică, ca să nu bată la ochi şi să te ia în râs cei care nu înţeleg lucrul acesta. La fiecare bob vei zice câte o rugăciune. Metania te va ajuta să-ţi ţii mintea la rugăciune.

După ce s-a spovedit, Petru a stat la Sfânta Liturghie şi s-a împărtăşit. Apoi s-a retras la liniştea lui, ca să se poată ruga. Evita discuţiile cu ceilalţi, ca să nu fie deranjat la rugăciune. Unii au început să spună despre el că a luat-o razna şi vorbeşte singur.

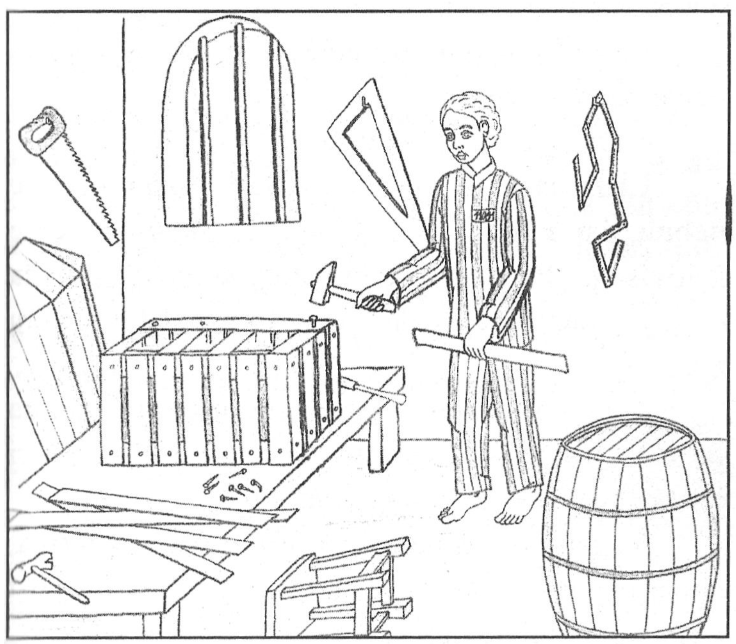
- Ei! Ce bolboroseşti acolo? Ori te-ai apucat de descântat? l-a întrebat unul într-o zi, în timp ce Petru mergea încet prin curtea închisorii murmurând rugăciunea.

- A! Iartă-mă, prietene, dar încercam să-mi pun rânduială în gânduri şi care mi se păreau străine le trimiteam, de unde au venit.

- Vezi, păzeşte-le bine, să nu fugă! a zis acela râzând.

La tâmplărie

Aşa a trecut un an de zile cu ispite, cu bucurii şi cu tot ce a îngăduit Bunul Dumnezeu. Toţi cei din închisoare s-au încredinţat de bunătatea şi blândeţea lui Petru. Mulţi ziceau că Petru nu este vinovat de crima pentru care fusese închis.

- Nu cred că un om ca el a putut face una ca asta! spunea unul, care stătea în celulă cu Petru.

Acum fusese mutat şi el într-o celulă mai luminoasă, unde locuia împreună cu alţi trei. Închisoarea avea un atelier de tâmplărie, unde se făceau tot felul de lucruri din lemn pentru reparaţia închisorii, dar aveau comenzi şi din afara închisorii.

Acolo a fost dat şi Petru, ca să ajute şi să înveţe meserie. Un meseriaş mai bătrân l-a luat în grija lui şi îl învăţa cele ale tâmplăriei. Bunătatea lui Petru i-a câştigat şi pe cei de la atelier. Aceştia au început să-l respecte şi chiar să-i ceară sfatul. Fiind îndemânatic, a început să prindă repede meşteşugul, dar cel mai mult era ajutat de harul lui Dumnezeu, căci rugăciunea era neîncetat pe buzele lui Petru. Chiar şi cei mai răutăcioşi criminali au început să-l respecte. Parcă ceva, o putere neobişnuită, îi oprea să-i facă vreun rău.

A mai fost şi alt fapt petrecut cu unul dintre criminali care, apropiindu-se de Petru, i-a tras o palmă peste faţă, zicându-i:

- Ce tot bolboroseşti acolo cu buzele? Ce crezi, că dacă i-ai vrăjit pe ceilalţi o să mă vrăjeşti şi pe mine? O să vin să-ţi mai dau şi mâine o porţie!

Petru l-a privit cu blândeţe şi nu i-a răspuns decât patru cuvinte:

- Dumnezeu să te ierte!

Criminalul a plecat râzând, zicând că e nebun, dar a doua zi când s-a trezit, mâna cu care îl lovise pe Petru era pe jumătate amorţită şi avea dureri groaznice. Văzând ceilalţi acest lucru i-au zis:

- Ţi s-a întâmplat acest lucru pentru palma pe care i-ai dat-o lui Petru şi dacă n-o să-i ceri iertare, s-ar putea să fie şi mai rău!

Văzând criminalul că nu-i trece durerea, chiar nevrând, s-a dus la Petru şi l-a rugat să-l ierte, spunând de durerea lui.

Atunci Petru i-a zis:

- Eu te-am iertat de ieri dar de acum să nu mai faci la nimeni rău, ca să te ierte şi Dumnezeu, apoi i-a făcut cruce pe mâna bolnavă şi au început să-l lase durerile şi, în scurt timp, s-a vindecat cu totul.

De atunci, nu a mai încercat nimeni să-i mai facă rău lui Petru, iar unii au început să-l întrebe cum se roagă, ca să facă şi ei la fel. Atunci Petru le-a dat să citească cartea „Pelerinul rus”, care a ajutat pe mulţi să-şi vadă păcatele şi le-a dat râvnă spre rugăciune.

Altă bucurie, pe care a avut-o Petru, a fost când duhovnicul i-a adus Noul Testament, cartea de căpătâi a fiecărui creştin. Nu era zi să nu citească din ea, iar când o termina o lua din nou de la capăt şi întotdeauna descoperea lucruri noi. Cu cât trecea timpul o înţelegea din ce în ce mai mult.

Rugăciunea devenise hrana lui de bază, evita să se întindă la vorbă nefolositoare, ca să se poată ruga. Era binevoitor cu toţi, dar, de câte ori putea, se retrăgea în el, ca să se poată ruga.

Se spovedea şi se împărtăşea de fiecare dată când venea preotul. Atunci simţea el cele mai mari bucurii. Îl simţea pe Iisus Hristos în el, simţea că trăieşte în el, iar asta îl făcea să nu-i fie frică de nimic şi să nu-i pară rău, că se află în închisoare.

Avocatul

Văzând duhovnicul starea duhovnicească a lui Petru şi fiind încredinţat de nevinovăţia lui, s-a gândit să aranjeze un avocat şi să încerce să-l scoată din închisoare. A găsit un avocat credincios şi cu frică de Dumnezeu, care s-a oferit să-l ajute pe gratis. S-a dus şi în satul lui Petru, ca să adune mărturii; a vorbit şi cu părinţii lui, care l-au încredinţat de nevinovăţia sa. A încercat să vorbească şi cu martorii acuzării, dar aceştia susţineau sus şi tare că l-au văzut când a săvârşit crima şi că vor lupta până la capăt ca Petru să rămână în închisoare. S-a ajuns şi la tribunal, dar, cu toate mărturiile lui şi ale preotului închisorii, nu au reuşit să facă nimic din cauza martorilor, care îl acuzau şi îşi susţineau acuzarea.

Poate aşa era voia lui Dumnezeu, ca atletul Lui să se călească mai mult prin focul ispitelor şi să strălucească ca aurul la timpul potrivit.

Petru nu s-a tulburat, când a auzit hotărârea tribunalului şi insistenţa celor care îl acuzau. Se obişnuise să primească totul ca din mâna lui Dumnezeu. El îi iertase din tot sufletul pe cei care l-au acuzat şi se ruga în fiecare zi pentru ei. Zicea, că nu ştiu ce fac şi că nu ei sunt vinovaţi, ci diavolul, care le-a întunecat minţile şi ideologia care predomina în timpurile acelea.

Timpul trecea, iar Petru sporea din ce în ce mai mult în răbdare, rugăciune şi în dragoste. Căuta să-i ajute pe toţi care aveau nevoie. Chiar şi cu paznicii închisorii vorbea când îi vedea întristaţi, încercând să-i îmbărbăteze şi să le dea curaj. Mulţi îi spuneau „Petru cel bun” şi pe drept i se potrivea acest nume.

Cu timpul, a început să fie scos la munca câmpului, căci aşa se şi numeau închisorile: „închisori agricole”. Acolo se simţea mai în voie; muncea şi-L slăvea pe

Dumnezeu. Asculta cântecul păsărilor şi se bucura de orice floare. Acum parcă şi iarba părea mai verde şi toate erau pline de viaţă.

Aşa au trecut nouăsprezece ani, cu greutăţi şi bucurii. În toată această perioadă, se schimbaseră mulţi deţinuţi. Unii din cei vechi au plecat, dar au fost înlocuiţi de alţii noi. Dar chiar şi cei noi, în scurt timp învăţau să-l respecte pe Petru şi îl priveau ca pe cel mai înţelept deţinut din închisoare.

Eliberarea

Petru ajunsese la vârsta de cincizeci de ani. Într-una din zile a fost chemat la birourile închisorii. Acolo se afla chiar directorul. Când l-a văzut intrând, i-a zâmbit şi i-a oferit un scaun să ia loc.

- Petre, am o veste mare pentru tine şi de aceea este bine să fii aşezat pe scaun, ca să nu cazi!

Petru a zâmbit la gluma directorului şi aştepta să vadă ce-i va spune.

- Am cercetat dosarul tău şi din rapoartele personalului închisorii am numai veşti bune despre tine. Deci, am înaintat mai departe la cei în drept o cerere pentru eliberarea ta şi astăzi am primit hotărârea. Aici s-a oprit şi l-a privit lung pe Petru, ca să-i vadă nerăbdarea, dar a rămas surprins văzându-l pe Petru la fel de calm şi zâmbitor.

Atunci a continuat:

- Mâine vei fi eliberat şi vei pleca unde vei vrea. Vei fi un om liber, ca mine sau ca oricare cetăţean al Greciei.

- Vă mulţumesc, domnule director, şi vă sunt foarte recunoscător! Măicuţa Domnului să vă acopere şi să vă ajute cu dragostea ei nemărginită. Dar, să fiu sincer, mă cam obişnuisem cu închisoarea şi cred că o să-mi fie un pic cam greu să mă obişnuiesc cu noua viaţă din libertate. Aş putea spune că şi aici, în închisoare, nu m-am simţit niciodată închis, sufletul îmi era întotdeauna liber. Pot să spun, cu inima deschisă, că aici în închisoare L-am aflat cu adevărat pe Dumnezeu. Aici am învăţat să mă rog, aici am simţit-o cel mai aproape pe Măicuţa Domnului şi ei i-am încredinţat toate necazurile şi bucuriile mele. Iar ea, ca o Mamă bună, m-a mângâiat şi mi-a fost întotdeauna alături.

Directorul îl privea mirat pe deţinutul din faţa lui, căruia îi iradia faţa de lumină şi vorbea cu atâta înfocare. Mai ales când vorbea de Măicuţa Domnului, cum îi spunea el, a văzut chiar lacrimi în ochii lui strălucitori. O stare nemaiîntâlnită l-a cuprins pe director, parcă s-ar fi aflat în biserică şi ar fi ascultat predica unui preot evlavios şi plin de darul lui Dumnezeu. Nu l-a întrerupt pe Petru, până ce acesta s-a oprit singur. Atunci i-a spus să se întoarcă la celulă şi să se pregătească de plecare, pentru a doua zi.

Când s-a aflat vestea în închisoare, mulţi s-au bucurat de eliberarea lui, dar unii s-au întristat, pentru că vroiau să-l mai aibă cu ei, aveau nevoie de el.

Şi-a luat rămas bun de la toţi deţinuţii, unii vărsau chiar lacrimi, căci le fusese ca un părinte. Fiecare luase câte ceva bun de la el şi unii încercau să-i urmeze exemplul în purtări şi în rugăciune. Ar fi trebuit să fie bucuros, dar îl încerca o tristeţe, pentru tot ce lăsa în urmă.

A doua zi s-a prezentat din nou la director şi a primit actele de eliberare, în care scria că a fost eliberat mai repede, pe motive de bună purtare şi, pentru că a contribuit

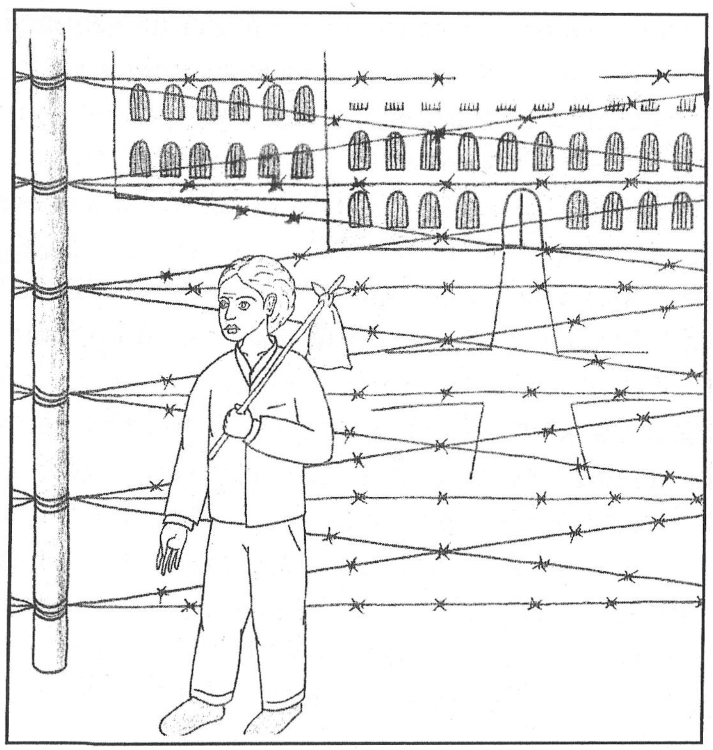
ani de zile la munca câmpului.

Directorul l-a condus până la uşă, i-a strâns mâna şi i-a zis:

- Ceva din mine îmi spune că nu ai fost vinovat de crima de care ai fost acuzat şi îţi doresc succes în viaţă, iar Măicuţa, pe care o iubeşti aşa de mult, să te ajute în continuare!

- Mulţumesc, domnule director, şi vă doresc să o iubiţi şi dumneavoastră la fel de mult!

Poarta s-a închis cu zgomot în urma lui Petru. Oare, încotro s-o apuce?

Satul natal

A luat-o pe jos, până la prima staţie de autobuz, după cum îi explicase gardianul de la poartă. Nu prea ştia el cum e cu autobuzele, pentru că în sat la el, pe timpul de dinainte de închisoare, nu ajungeau autobuzele. Bani avea, căci primise o sumă destul de mărişoară pentru muncile pe care le-a săvârşit în închisoare. S-a urcat în autobuz şi a plătit biletul până la primul orăşel, iar de acolo trebuia să ia alt autobuz până în satul natal. S-a aşezat pe scaunul care era liber. La plecare i se dăduse haine noi şi un rucsăcel, unde avea câteva lucruri necesare. Aceasta era toată averea lui. Se simţea stânjenit printre oameni, parcă toată lumea se uita la el. Se gândea la satul natal.

Pe când era în închisoare aflase că părinţii muriseră în urmă cu vreo zece ani. Întâi murise tatăl lui, răpus de mâhnire şi de boală, iar după un an şi mama lui a trecut la cele veşnice, cu gândul la copilul ei, care se afla închis pe nedrept.

Lovitura pe care o primiseră, le-a măcinat sănătatea şi i-a consumat încet, ca o lumânare. Le-a fost foarte grea despărţirea de copilul drag, care a fost smuls de lângă ei. Dar, pe lângă aceasta, trebuiau să sufere privirile şi cuvintele pline de ură ale familiei celui ucis. Şi chiar mulţi din sat evitau să mai vorbească cu ei. Oamenii, care îi cunoscuseră de o viaţă, care îi respectau, acum parcă erau alţii şi îi priveau cu neîncredere.

Aşa este firea omenească, înclinată spre rău. Chiar dacă îi faci la om de o sută de ori bine, dar dacă o dată îl refuzi sau îi faci un rău din greşeală, parcă îi vine greu să te ierte. Sau uită cele bune şi tot îşi aminteşte că i-ai făcut un rău. Oare, dacă ar face şi Dumnezeu cu noi aşa de câte ori greşim, unde am ajunge? De mult ar fi trebuit să ne şteargă de pe faţa pământului. Dar Dumnezeu este plin de dragoste şi ne rabdă mereu şi ne dă la timp cele de folos, făcându-se că nu vede greşelile noastre sau trecându-le cu vederea. Asta nu înseamnă că trebuie să profităm de bunătatea lui Dumnezeu şi să

continuăm să facem răul. Dumnezeu este milostiv, dar este şi drept. Şi, dacă vede că nu ne oprim de la păcat, atunci ne pedepseşte, pentru folosul nostru.

Şi aşa a ajuns eroul nostru în satul natal. A coborât în centru, unde era stația. Se schimbaseră multe şi aici se făcuseră case mai mari. Unele se schimbaseră, iar altele nu.

După ce s-a dezmeticit, a pornit-o uşor spre casa părintească. Nici Petru nu mai era cel care plecase, se schimbase mult; de aceea, cei care l-au văzut, se uitau ca după un străin.

Ajungând la casa părintească, a văzut un lacăt pe uşă. În timp ce stătea în curte, neştiind ce să facă, a fost văzut de un unchi de-al lui care locuia în casa vecină. A venit să vadă cine e străinul care stă în curte. Când s-a apropiat, l-a recunoscut: era Petru, nepotul lui. Nu şi-a putut opri plânsul, când l-a văzut cât era de slab.

- Bună ziua, unchiule Sava!

- Bine ai venit, măi nepoate, că tare ne-a fost dor de tine! zise moşul, îmbrăţişându-l.

Apoi întorcându-se spre casă a strigat:

- Babă Maria, vino repede că a venit nepotul nostru!

- Ce-ai spus, că nu te-am înţeles? zise bătrâna, care nu prea auzea bine.

Dar, când s-a apropiat, şi-a făcut cruce şi a ridicat mâinile în sus, zicând:

- Slavă Ţie Doamne, că am apucat şi ziua asta, să-mi văd nepotul în libertate!

- Ei, Petre, Petre, cât au mai plâns părinţii după tine! Cât a plâns săraca mama ta, Ecaterina! Nu ştiu de unde a mai avut atâtea lacrimi, nu a fost zi în care să nu te plângă, până ce s-a dus şi ea lângă tatăl tău.

- Dar, ce stăm aici în mijlocul curţii, hai repede la noi, că avem mâncare caldă! zise unchiul Sava.

Mătuşa l-a apucat de mână, după ce mai întâi îl strânsese în braţe, privindu-l printre lacrimi şi l-a tras spre casa lor. Vestea s-a împrăştiat repede prin tot satul.

- S-a întors Petru al lui badea Nicolae! a zis unul.
- Ce-ai spus? S-a întors criminalul? a întrebat fiul celui ucis.
- Să plece din sat! Nu are ce căuta aici!

Petru s-a instalat în casa părintească, ce era ca vai de ea, avea găuri şi prin acoperiş. Trebuiau făcute multe reparaţii, poate chiar schimbat acoperişul.

A doua zi s-a prezentat la postul de poliţie cu actul de eliberare, căci aşa i se spusese la plecarea din închisoare. Aici, a găsit alt şef de post cu un poliţist dintre cei vechi. După ce i-au cercetat actul de la închisoare, l-au mai întrebat câteva lucruri şi apoi l-au întrebat ce are de gând în continuare, dacă vrea să rămână în sat.

- Da, domnule şef! Aş vrea să rămân în casa părintească şi să încerc să o repar.
- Mda... ce să spun, ai vrea tu..., dar ştii..., e un pic cam greu... în dimineaţa asta am primit reclamaţii de la rudele celui ucis, că nu ai ce căuta în satul nostru. Nu ştiu ce să zic, dar nu mai vrem să se întâmple alte lucruri.
- Şi unde să mă duc?
- Nu ştiu, dar poate or vrea să se răzbune pe tine şi nu cred că vom putea fi cu ochii tot timpul pe ei şi pe tine.
- Dar, poate, dacă o să le explic, vor înţelege, că nu l-am ucis eu.
- Ei, asta spun toţi, după ce săvârşesc faptele, că ei sunt nevinovaţi. Şi chiar dacă te-aş crede eu, nu ai cum să-i convingi pe ei de acest lucru. E prea limpede, totul!

Petru şi-a dat seama că era zadarnic să mai insiste. Şi-a luat ziua bună şi a plecat spre casă.

- Criminalule! a auzit Petru o voce de copil, din spatele unui gard, dar nu a întors capul şi a mers mai departe.

Pe drum s-a întâlnit cu unul din fiii celui ucis.

- Bună ziua! a zis Petru, neştiind cine este.

- Nu ţi-e ruşine să-mi vorbeşti, după ce l-ai ucis pe tata?

Petru a rămas fără grai, înţelegând că acesta era unul din copiii celui ucis.

- Poţi să mă asculţi un pic? Ştii..., eu nu l-am ucis pe tatăl tău, nu ştiu dacă mă crezi, dar...

- Ce? Crezi că eu nu ţin minte, când te aduceau oamenii aceia în căruţă şi spuneau că te-au văzut cum îl omorai? N-am să te iert niciodată! Să pleci din satul nostru, pentru că nu putem să te suportăm aici! Să ştii că nimeni din sat nu te vrea!

- Iartă-mă! a zis Petru şi a pornit trist spre casa lui.

Era trist, dar rugăciunea ardea în inima lui. Simţea nevoia să se roage pentru toţi oamenii din sat.

- Doamne, Te rog să mă ierţi şi să-i ierţi şi pe cei care mă urăsc, pentru că o fac din neştiinţă! Dar eu, unde să mă duc? Oare, unde voi găsi un loc să-mi plec capul, un acoperiş care să mă acopere şi să mă adăpostească? Maică dulce, te rog să fii tu Acoperitoarea şi Păzitoarea mea, pentru că nu am unde să mă duc. Ştiu că te-am supărat mult cu faptele mele, dar tu, ca o Măicuţă bună, ştiu că o să mă ierţi şi o să mijloceşti la Mântuitorul Iisus Hristos pentru mine, ca să-I fie milă de mine şi să mă mântuiască.

S-a întors la căsuţa părintească, dar şi ea părea tristă şi pustie. Mătuşa l-a chemat la masă, unde le-a povestit ce i s-a întâmplat.

- Măi nepoate, trebuie să ai răbdare pentru că o să treacă şi asta şi, cu timpul, o să se obişnuiască cu tine! a zis moşul.

- Dacă vrei, poţi sta şi la noi! a completat mătuşa.

- Am să trag o fugă până la duhovnicul pe care l-am avut în închisoare şi apoi voi mai vedea.

Oraşul

În ziua următoare, Petru a plecat spre oraşul unde locuia duhovnicul lui. După mai multe căutări, a reuşit să dea de el.

- Sărut mâna, părinte!

- Bine ai venit, Petre! Te văd cam abătut. Cred că erai mai vesel la închisoare. Să nu spui că îţi e dor de ea!

- Ei, părinte, părinte! Mi-e dor de bucuriile pe care le-am trăit acolo. Acum parcă nu-mi găsesc locul. Nici satul nu mă prea vrea şi nu ştiu ce să fac.

După ce au discutat mai mult timp, duhovnicul a zis:

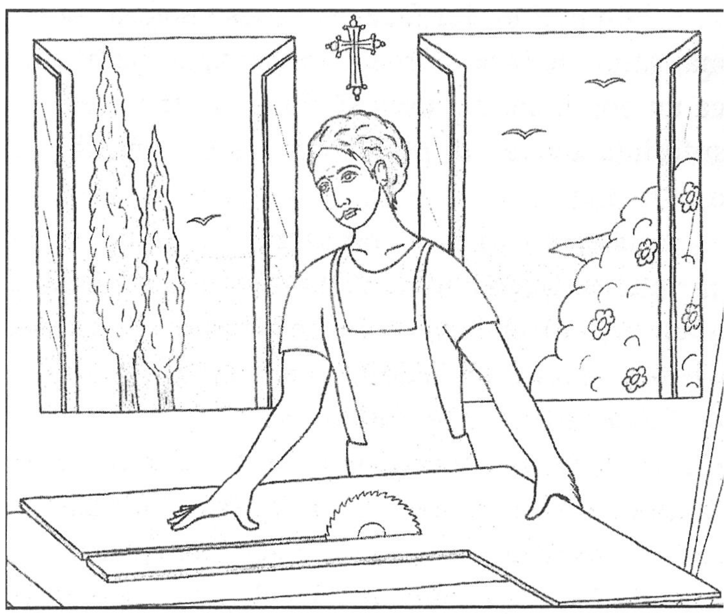
- Eu cred că ai putea trăi şi aici undeva la marginea oraşului. Vei închiria o căsuţă mai veche şi îţi vei deschide un mic atelier de tâmplărie. Te voi ajuta şi eu cu ce pot şi o să aibă grijă Dumnezeu şi de tine!

Aşa a şi făcut Petru. Din banii pe care îi avea şi-a cumpărat câteva scule

necesare pentru tâmplărie. Prima lucrare a avut-o chiar la duhovnicul lui, căruia i-a schimbat câteva geamuri mai vechi. Făcând treabă bună, căci nu stătuse degeaba în închisoare, Petru al nostru a început să-şi găsească clienţi. Când avea nevoie de spovedanie sau de un sfat, alerga la duhovnic.

Viaţa duhovnicească, pe care o dusese în închisoare, continua să o ducă şi aici, ba chiar încerca să o îmbunătăţească. Muncea şi se ruga. Uneori îl auzeai cântând cu atâta înflăcărare de ziceai că se află în biserică.

Din puţinul lui făcea şi milostenie, iar la cei mai săraci le lucra aproape de pomană. Se bucura ca un copil când reuşea să facă un bine, să aline suferinţa cuiva. Îi plăcea să ajute familiile cu mulţi copii.

Iubea copiii şi uneori se gândea cu nostalgie că pe el nu l-a învrednicit Dumnezeu să aibă copii. Şi chiar a început să se roage, zicând: „Doamne, Tu ştii ce-mi este de folos, dacă crezi că-mi este de folos să fiu singur, atunci aşa să fie, dar, dacă crezi că se mai poate să-mi întemeiez şi eu o familie, care să fie după voia Ta, atunci rânduieşte Tu cum ştii şi trimite persoana, care să-mi fie alături”. Şi aşa rugându-se el, Dumnezeu i-a

ascultat rugăciunea.

În acelaşi oraş se afla o tânără care absolvise teologia şi era profesoară de religie. Anii trecuseră şi ea nu s-a căsătorit; avea acum 42 de ani. Era fiică duhovnicească a părintelui Agapie, duhovnicul la care se spovedea şi Petru.

Venind într-una din zile la spovedit, şi-a spus şi durerea ei: că nu şi-a găsit pe nimeni care să-i fie alături şi să-şi întemeieze o familie.

- Părinte, nu am găsit nici un bărbat cu frică de Dumnezeu, aşa cum am vrut eu, ca să întemeiez o familie creştină. Nu ştiu, dar uneori mă ia deznădejdea gândindu-mă că o să îmbătrânesc şi n-o să am pe nimeni.

- Ei, soră Ecaterina, are Dumnezeu grijă de toate şi ţi-a rânduit şi ţie un bărbat cu viaţă sfântă. Am pe cineva care a făcut 19 ani de închisoare pe nedrept. A mulţumit şi mulţumeşte mereu lui Dumnezeu. Nu cred că ai să găseşti altul mai bun decât el. Îl spovedesc de 20 de ani şi ştiu ce spun. Să dea Bunul Dumnezeu să avem creştini mulţi ca el, fiindcă pentru unii ca aceştia mai ţine Dumnezeu lumea.

- Părinte, abia aştept să-l întâlnesc! a zis Ecaterina, înroşindu-se ca o adolescentă.

Căsătoria

Era o zi superbă, pe la sfârşitul lunii mai. Petru lucra de zor în faţa atelierului, montând un scaun şi bucurându-se de ciripitul păsărilor. Razele soarelui îl mângâiau cu căldura lor binevenită. Rugăciunea era oxigenul vieţii lui. Se gândea cât e de frumoasă viaţa, când îl ai pe Dumnezeu cu tine, când îi simţi prezenţa în tot ce te înconjoară.

Fiind el ocupat şi trupeşte şi duhovniceşte, nu a băgat de seamă când o femeie de vârstă mijlocie a deschis poarta şi a intrat. A tresărit doar când a auzit aproape de el o voce femeiască, vorbindu-i cu blândeţe:

- Bună ziua, iertaţi-mă că am îndrăznit să intru şi să vă deranjez.

- A..., bună ziua, nu-i nici un deranj! Cu ce vă pot ajuta?

- Dumneavoastră sunteţi domnul Petru, tâmplarul, care vă spovediţi la Părintele Agapie?

- Da. Îl cunoaşteţi?

- Desigur, îmi este şi mie duhovnic şi chiar mi-a vorbit foarte frumos de dumneavoastră. De aceea şi sunt aici.

- Ei, ochiul curat pe toate le vede curate, de aceea şi Părintele Agapie le vede pe toate bune, pentru că are ochii curaţi. Nu ştiu ce v-a spus despre mine, dar să ştiţi că este un părinte cu viaţă sfântă şi lui îi datorez ceea ce sunt. El mi-a fost alături în toate momentele grele ale vieţii mele.

- Ştiu prin ce aţi trecut şi cât aţi avut de suferit.

- Dar, de ce staţi în picioare? Luaţi loc pe scaunul acesta, până am să vă fac o cafea.

- Vă rog, nu vă deranjaţi!

- Nu-i nici un deranj. Pentru mine e o bucurie să vă servesc!

Petru a intrat în bucătărie să-i pregătească cafeaua. Trebuie să fie o doamnă cu studii, după cum arată, se gândi Petru, şi are o blândeţe deosebită. Se vede că este fiică duhovnicească a părintelui Agapie.

Între timp, Ecaterina, stând pe scaun, îi admira curtea frumos îngrijită. Că de..., era harnic Petru al nostru şi îi plăcea curăţenia.

Când a închiriat căsuţa era cam ponosită, cu geamuri şi cu uşi vechi. Dar, între timp, reuşise să facă, cu mâna lui, geamuri şi uşi noi pe care le-a schimbat. Acoperişul era bun, doar pereţii i-a mai reparat un pic şi i-a văruit. Acum arăta aproape ca una nouă. Avea două camere, o bucătărioară şi o cămară pentru alimente. Nici nu-i trebuiau mai multe. Iar în curte avea un mic atelier de tâmplărie. Curtea era destul de mărişoară. Avea un lămâi mai mărişor, sub care stătea chiar acum Ecaterina la umbră. Iar spre poartă mai avea un cireş, un păr şi doi meri. Pe lângă pavajul pietruit, care ducea de la poartă la intrarea în casă, erau răsădite flori chiar de Petru în primăvara aceea. Iubea mult florile şi verdeaţa. De aceea, îi plăcea să lucreze în faţa atelierului. Ecaterinei i-au plăcut toate de la prima vedere. Parcă se simţea la casa ei, iar de Petru nu avea cuvinte, o câştigase cu felul lui simplu şi sincer. Şi, ca să spunem drept, Petru nu era bărbat urât. Arăta bine, era mereu vesel şi, între timp, se mai înzdrăvenise, fiind un bărbat voinic, care a muncit la viața lui.

- Poftim cafeluţa şi un pahar cu apă rece.
- Mulţumesc mult!
- Nu aveţi pentru ce!
- Îmi place mult aici la dumneavoastră, e un loc foarte odihnitor şi trupeşte şi sufleteşte.
- Şi mie îmi place foarte mult, de aceea, zilele trecute, am vorbit cu proprietarul şi m-am gândit să cumpăr căsuţa. I-am dat jumătate din bani, iar restul îi voi

da lunar câte o sumă din ceea ce scot din munca mea. De acum pot să spun că am şi eu căsuţa mea, un locuşor unde să-mi plec capul, să-mi câştig pâinea şi să-L slăvesc pe Dumnezeu.

- Pot să vă întreb ceva?

- Desigur. Tot ce doriţi.

- Nu v-aţi gândit niciodată să vă căsătoriţi, să vă întemeiati o familie?

- Sincer să fiu, m-am gândit şi la asta, dar cum o vrea Bunul Dumnezeu şi Măicuţa Lui, în mâinile căreia m-am încredinţat. Dacă va vrea, îmi va trimite ea femeia potrivită.

- Eu cred că v-a trimis-o şi de aceea sunt aici.

- Adică, ce vreţi să spuneţi?

- Când mi-a vorbit duhovnicul de dumneavoastră, am simţit ceva deosebit, că sunteţi persoana de care am nevoie.

- Bine, dar eu sunt un om simplu şi am făcut atâţia ani de puşcărie...

- Pe nedrept! Ştiu totul despre dumneavoastră, pentru că mi-a povestit duhovnicul. Acum, stai să-ţi spun şi eu câteva lucruri despre mine: mă trag dintr-o familie cu cinci copii, trei băieţi şi două fete. Casa părintească o avem în satul cel mai apropiat. Fraţii mei au preferat să se aranjeze la ţară şi şi-au întemeiat familiile lor. Sora mea mai mare, după ce a terminat liceul, s-a retras la mănăstire de maici. Eu iubesc mult copiii, de aceea am făcut Teologia, ca să pot deveni profesoară de religie. Îmi place mult să le vorbesc copiilor despre Dumnezeu, despre bunătatea Lui, despre dragostea Maicii Domnului, dar, sinceră să fiu, îmi doresc să am şi eu familia mea, să am copiii mei. De aceea sunt aici. Şi, ca să nu mai lungesc cuvântul, aş dori să vă întreb, dacă aţi vrea să mă luaţi de soţie şi să ne întemeiem împreună familia noastră?

- M-aţi lăsat fără cuvinte! Parcă nu-mi vine să cred! Dar, ca să nu greşesc,

vă rog să-mi mai lăsaţi câteva zile de gândire, în care să ne rugăm, şi... cum va fi voia Domnului.

După ce au mai discutat şi alte amănunte, Ecaterina şi-a luat rămas bun şi a plecat cuprinsă de emoţii şi plină de bucurie. Petru şi-a continuat munca, rugându-se la Maica Domnului ca să-l lumineze ce să facă: „Măicuţă dragă, oare îmi este de folos să mă căsătoresc cu Ecaterina? Ea este o doamnă, iar eu sunt un simplu ţăran, dar, ca să nu greşesc, mă duc să-l întreb pe duhovnic, iar tu, Măicuţă, să pui în mintea lui ceea ce îmi este de folos".

Zicând acestea, pacea s-a aşternut din nou în sufletul lui, iar rugăciunea inimii şi-a reluat cursul normal.

Către seară s-a dus la duhovnic şi i-a povestit toate cele întâmplate. Duhovnicul l-a ascultat zâmbind, apoi i-a zis:

- Ecaterina este femeia pe care ţi-a trimis-o Maica Domnului. O spovedesc de ani de zile şi o cunosc. O să aveţi o familie fericită. Hotărâți-vă şi am să vă cunun eu. Să ştii că te place Ecaterina! După ce a plecat de la tine a venit şi mi-a spus că eşti omul potrivit pentru ea, pe care îl căuta de atâta timp.

- Cu binecuvântarea sfinţiei voastre, părinte, ne vom căsători, a zis Petru hotărât, şi a sărutat mâna duhovnicului.

Când a aflat Ecaterina hotărârea lui Petru, îi venea să zboare de bucurie, nu credea că va mai putea să se îndrăgostească la vârsta asta, dar acum era îndrăgostită ca un copil.

- Îţi mulţumesc, Măicuţă, că mi-ai dat un asemenea soţ! Îţi mulţumesc şi te iubesc mult!

Devenise ca un copil, chiar şi copiii la şcoală se minunau de ea, parcă devenise unul dintre ei.

A venit şi timpul căsătoriei. Au făcut mai întâi cununia religioasă, apoi pe cea civilă, aşa cum este rânduiala în Grecia, după care Ecaterina s-a mutat cu totul la căsuţa pe care o îndrăgise de la început.

Petru şi-a continuat munca de tâmplar, iar Ecaterina cea de profesoară. Se înţelegeau de minune, parcă erau făcuţi unul pentru celălalt. Dacă intervenea vreo problemă între ei, imediat o discutau şi o rezolvau. Nu lăsau nimic să le umbrească fericirea. Dar, în toată fericirea lor, nu au uitat nici o clipă să-i mulţumească Binefăcătoarei lor.

Petru şi-a continuat rugăciunea ca şi mai înainte, ba chiar a ajutat-o şi pe Ecaterina ca să poată dobândi şi ea rugăciunea continuă.

Cu timpul, a venit şi un copil, căruia i-au pus numele Gheorghe, după cum îl chemase pe tatăl Ecaterinei. Mai târziu, a venit şi o surioară, căreia i-au pus numele Maria.

Casa lor s-a umplut de veselie. Petru muncea cu drag privind la copilaşii lui iubiţi care se jucau în curte. După ce i-a botezat, i-a dus în flecare duminică şi sărbătoare la biserică şi i-a împărtăşit cu Sfintele Taine. Ştia el, din propria experienţă, ce mult le poate ajuta Sfânta Împărtăşanie, ca să poată trece peste toate greutăţile. Chiar şi atunci, când a răcit şi s-a îmbolnăvit grav cu plămânii, tot prin Sfânta Împărtăşanie, luată cu credinţă, s-a vindecat. De aceea, ştia că, dacă vrea să aibă copii sănătoşi trupeşte şi sufleteşte, trebuia să-i împărtăşească cât mai des. Ei, fiind mici, nu aveau nevoie de spovedanie, fiind nevinovaţi.

Petru cu Ecaterina se împărtăşeau cam o dată la două săptămâni, dar întotdeauna se spovedeau mai înainte şi apoi, cu binecuvântarea duhovnicului, se împărtăşeau.

Timpul trecea şi copiii creşteau. Mai întâi a fost dat la şcoală Gheorghiţă, iar

după doi ani şi Maria, care era frumoasă ca un îngeraş, având blândeţea lui Petru şi înţelepciunea Ecaterinei. Era o bruneţică, cu ochi negri şi plini de lumină. Nici Gheorghiţă nu era mai prejos, fiind un copil hotărât şi plin de credinţă.

Crescând mai mărişor, a început să-l ajute pe Petru la tâmplărie, era îndemânatic şi prindea repede. Ce mult se bucura tatăl, văzându-şi fiul aşa de silitor spre toate cele bune, şi mulţumea mereu lui Dumnezeu şi Maicii Domnului pentru tot ce i-a dăruit.

Maria o ajuta pe mama la curăţenie, îngrijea de flori şi ajuta la smuls buruienile de pe straturile cu verdeţuri pe care le aveau în grădină.

Pedeapsa lui Dumnezeu

Trecuseră deja 16 ani, de când Petru părăsise închisoarea. Copiii creşteau, iar peste un an Gheorghiţă urma să plece la liceu.

După atâta timp, în satul în care se întâmplase crima, cineva se îmbolnăvise foarte grav. Era unul dintre sătenii mai bogaţi. A fost pe la doctori căutându-şi sănătatea, dar fară nici un folos. Boala se agrava din ce în ce mai mult. De la un timp, doctorii i-au spus că nu mai au ce să-i facă şi să se întoarcă acasă, că nu mai are mult de trăit. Venind acasă, a căzut la pat, avea chinuri groaznice. Şi, în aceste chinuri, a început să strige:

- Eu sunt criminalul, care l-am omorât pe Dimitrie, şi am plătit cu bani grei patru martori care erau cu mine, ca să spună că Petru al lui badea Nicolae l-a ucis! Din această cauză a venit pedeapsa lui Dumnezeu peste mine şi mă chinuiesc în felul acesta. Nu mai pot, simt că-mi arde tot trupul; vă rog ajutaţi-mă, faceţi ceva!

Cei care erau în jurul lui s-au speriat când au auzit toate acestea. Nu ştiau ce să creadă. La început, se gândeau că aiurează şi, poate din cauza durerilor, nu ştie ce vorbeşte. Dar, repetând mereu aceleaşi lucruri, s-a dus vestea în tot satul. Au aflat şi cei de la poliţie şi s-au dus la casa celui bolnav, care le-a spus tot ce s-a întâmplat. Chiar a dat o declaraţie scrisă în care a povestit totul: cum în acea dimineaţă l-a ucis pe Dimitrie la marginea pădurii, având o răfuială mai veche în legătură cu problemele politice. I-a avut şi pe cei patru cu el, care au stat mai deoparte, ca să-l ajute în caz că nu va reuşi să-l doboare singur. Apoi, el fiind bogat, i-a plătit bine pe ceilalţi patru, ca să spună la poliţie şi la tribunal că l-au văzut pe Petru cum îl ucidea pe Dimitrie.

Poliția i-a luat declaraţia, dar ce să facă cu un om pe patul de moarte, iar ceilalţi martori deja erau morţi toţi patru? Doi muriseră de boli cumplite, al treilea, fiind beat, a fost călcat de o căruţă, iar celălalt a murit subit, fară nici un motiv, fiind părăsit de

toţi. Toţi patru, pentru că nu s-au pocăit de faptele lor, au fost pedepsiţi de Dumnezeu.

Este o vorbă: „Dumnezeu nu bate cu parul”, dar, uneori, chiar „bate cu parul”, când vede că nu ne pocăim şi mergem din rău în mai rău. Aşa s-a întâmplat şi cu aceştia. Dar, pe criminal l-a ținut Dumnezeu în viață, având socotința Lui. Trebuia să fie scoasă lumina de sub obroc.

Deci, după 35 de ani de la această crimă, a venit pedeapsa lui Dumnezeu peste cel vinovat, iar pe cel care a fost învinovăţit pe nedrept, Dumnezeu l-a făcut slăvit şi exemplu tuturor. L-a răsplătit Dumnezeu chiar de aici, de pe pământ. Pe unii îi răsplăteşte după moarte, dar pe Petru al nostru Dumnezeu l-a răsplătit şi aici, pentru câte a răbdat şi nu a cârtit.

Vestea despre cel bolnav şi tot ce striga el, în timp ce se chinuia, s-a răspândit prin toate satele din jur. La toţi cei care îl acuzaseră pe Petru, acum le era ruşine. Nu-l mai văzuseră de când ieşise din închisoare şi nici nu mai ştiau nimic de el.

Au aflat şi rudele celui ucis, dar n-au mai îndrăznit să se ducă la cel vinovat, îl ştiau pe patul de moarte. Ce altceva să mai ceară? Îl pedepsise Dumnezeu de ajuns. Dar, când se gândeau la Petru, la cel pe care îl acuzaseră, îl urâseră atâţia ani şi-l alungaseră din satul lor, nu-şi mai găseau pacea. Îi mustra conştiinţa, le era ruşine să dea ochii cu el, nici nu mai îndrăzneau să pomenească de el.

S-a chinuit mult cel bolnav, avea chinuri groaznice, dar sufletul nu-i ieşea. Se încăpăţâna să rămână în trup, parcă aştepta ceva. A fost adus un preot, s-a spovedit, s-a împărtăşit, dar degeaba, chinurile erau la fel.

Lumea vorbea în tot felul, unii spuneau că e prea păcătos şi că trebuie să se mai chinuie, dar altul a zis că, de nu va veni Petru acolo ca să-l ierte, nu crede că-i va ieşi sufletul. Aştepta iertarea lui Petru.

Ştirea se împrăştia din ce în ce mai mult, până ce a ajuns şi în oraşelul unde se

afla Petru şi, bineînţeles, vestea a ajuns şi la el.

Iertarea

Când a ajuns vestea la Petru, nu s-a tulburat, dar s-a dus în camera lui şi s-a pus pe rugăciune.

A doua zi de dimineaţă, a plecat spre satul natal. A coborât din autobuz şi a pornit-o pe jos spre casa celui bolnav. Avea de traversat aproape tot satul. Mergea încet, rugându-se. I-a salutat pe cei care i-a întâlnit pe drum şi aşa s-a apropiat de casa celui bolnav. A deschis poarta, apoi uşa casei, fară să bată, şi a intrat. Cei care se aflau în jurul celui bolnav, au rămas înmărmuriţi când l-au cunoscut. Priveau când la bolnav, când la el. Se gândeau că Petru a venit să se răzbune.

Cel bolnav, care până atunci se văita mereu, când l-a recunoscut, a holbat ochii şi a rămas cu gura căscată. Se aştepta la orice de la Petru, în afară numai de ceea ce a urmat. După câteva clipe de tăcere, a auzit:

- Gheorghe, te iert din toată inima mea... Şi îţi mulţumesc, că ai fost motivul prin care L-am cunoscut pe Dumnezeu Iisus Hristos cu toate tainele Bisericii şi îţi doresc să-L cunoşti şi tu, prin pocăinţă şi rugăciune.

Apoi l-a îmbrăţişat, l-a sărutat şi a plecat, în timp ce câteva lacrimi ascunse îi curgeau din ochi. A ieşit încet precum intrase şi a pornit pe drumul pe care venise. Ştirea

se împrăştiase prin sat: cum că Petru a venit la cel bolnav. Toţi aşteptau cu sufletul la gură să vadă ce o să se întâmple. După câteva minute l-au văzut pe Petru traversând satul. Mulţi se ascundeau, de ruşine, iar alţii îl salutau cu respect.

Când a trecut prin dreptul casei la unul din fiii celui ucis, cineva îl aştepta la poartă. Era cel care îl alungase în urmă cu 16 ani. Stătea cu capul plecat. Petru i-a dat bună ziua, când a ajuns în dreptul lui, iar el i-a răspuns:

- Bună ziua, domnule Petru! Te rog să mă ierţi, pentru că te-am urât atâta timp şi ţi-am făcut rău din neştiinţă!

- Te-am iertat de mult, a zis Petru, zâmbindu-i şi îmbrăţişându-l cu drag.

Omul a rămas fară de glas; nu se aştepta la atâta bunătate.

- Te rog, dacă vrei să intri pe la mine, să te servesc cu ceva, un ceai, o cafea, sau poate ţi-e foame, a zis omul cu vocea tremurândă şi cu ochii în lacrimi.

- Te rog, nu e nevoie! a încercat Petru să se scuze, nevrând să deranjeze.

- Nu e deranj! Ba chiar mi-ai face o mare bucurie mie şi familiei mele. De fapt, i-am spus soţiei mele că o să te aştept când treci înapoi ca să te invit şi, să fiu sincer, avem şi masa pregătită, pentru că este deja amiază.

- M-ai biruit şi sunt bucuros de invitaţia dumitale.

Au intrat. Masa era pusă, iar soţia cu cei trei copilaşi îi aşteptau. A avut parte de o primire caldă din partea lor. Nu erau oameni răi, dar fuseseră întunecați de ură.

Teodor, fiul celui ucis, i-a povestit lui Petru cât de greu i-a fost în copilărie fără tată. Au ieşit de mici la muncă, cu toate că aveau o căsuţă mărişoară, iar mamei lor îi fusese greu să se îngrijească singură cu cei patru copilaşi, de aceea grijile, greutăţile, durerea pe care a avut-o şi pierderea bărbatului i-au măcinat sănătatea şi a plecat mai înainte de vreme din viaţa aceasta. Doi dintre copii erau deja căsătoriţi, iar doi încă nu-şi întemeiaseră căminul. Însă, după câţiva ani s-au pus şi ei pe picioarele lor. Acum erau toţi

la casele lor.

După ce le-a ascultat greutăţile, prin care au trecut, Petru le-a mulţumit, i-a îmbrăţişat pe toţi, încredinţându-i din nou de iertarea lui şi a plecat spre casă.

Vestea despre chinurile în care se afla ucigaşul o aflase chiar de la soţia lui. De aceea, după ce venise de la şcoală, ea îl aştepta cu nerăbdare.

- Cum a fost?

- Cum să fie? Săracul de el, suferă mult, dar cred că mustrările conştiinţei sunt mai mari decât durerile trupului. Să ne rugăm pentru el, ca Dumnezeu să-l vindece de amândouă bolile. Dumnezeu îl mai aşteaptă şi cred că, dacă se va spovedi, îi va alina suferinţa şi-l va lua din lumea aceasta.

S-au retras la linişte şi s-au rugat pentru cel bolnav, flecare într-o cameră, în jur de două ore.

Să ne întoarcem în casa celui bolnav şi să vedem ce s-a petrecut după plecarea lui Petru. Cei prezenţi au rămas cu toţii fară de glas şi le-a trebuit mult timp să-şi revină, iar bolnavul nu s-a mai văitat, a stat câteva clipe în tăcere, apoi a început să plângă, uşor la început, apoi în hohote.

Îl umilise purtarea lui Petru, îl făcuse să vadă cât de păcătos este. Şi, chiar în după amiaza aceea, în timp ce Petru şi soţia lui se rugau pentru el, şi-a dat sufletul în pace.

Ştirea s-a împrăştiat repede şi timp de vreo lună de zile, toată lumea nu a vorbit decât despre cele întâmplate: cum ucigaşul aştepta iertarea lui Petru, ca să plece din lumea aceasta.

Preotul satului, vorbind în biserică în prima duminică, printre altele, a spus: „Am avut un sfânt în sat şi l-am alungat! Dumnezeu să ne ierte pe toţi!”.

În familie

După toate cele întâmplate, ultima faptă a lui Petru, aceea de a-l ierta pe cel bolnav din toată inima, a fost încununarea la celelalte virtuţi.

Chiar de a doua zi a simţit ceva deosebit, a simţit harul lui Dumnezeu lucrând din plin în familia lui. În toată casa plutea o pace şi o mireasmă ca de tămâie. Petru lucra şi plângea. Rugăciunea lucra puternic în inima lui. Simţea că iubeşte pe toată lumea. Dacă ar fi putut, s-ar fi dus să îmbrăţişeze pe toată lumea, să le vorbească de bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu şi să le aline suferinţele.

La amiază s-a dus nu departe, la o bătrânică săracă şi văduvă, să-i ducă şi să-i monteze un geam pe care îl făcuse. Stătea într-o căsuţă mică şi avea un geam care abia se mai ţinea şi aproape nu se mai închidea. Petru, trecând prin dreptul casei de mai multe ori şi văzându-i starea, se gândise de mai mult timp s-o ajute. Iar acum reuşise să-i facă geamul şi să-l monteze. I l-a făcut pe gratis, după cum îi făcuse şi uşa cu un an în urmă. Săraca bătrânică, nu ştia cum să-i mulţumească. Avea peste 80 de ani şi nu se mai îngrijea nimeni de ea.

- Dumnezeu să te binecuvinteze şi să te mântuiască! a zis bătrânica printre lacrimi.

- Bunicuţo, mulţumeşte-I lui Dumnezeu şi Maicii Domnului! Eu sunt un om cu slăbiciuni şi neputinţe şi fără harul lui Dumnezeu nu pot face nimic. Doar un singur lucru aş vrea, dacă se poate.

- Cu tot dragul, dacă pot face ceva!

- Să mă pomeneşti pe mine, cu familia mea, în rugăciunile matale.

- Vai de mine, dar de un an de zile nu este zi în care să nu vă pomenesc în

simplele mele rugăciuni!

Aşa ajuta Petru pe cei săraci. De fapt, chiar de la început, de când venise acolo, îşi pusese o rânduială: din tot ce va câştiga, zece la sută să dea la cei săraci, iar zece la sută să dea la biserici şi mănăstiri. Şi a păstrat mereu cu stricteţe acest lucru. Uneori dădea şi mai mult, dacă vedea că într-adevăr era nevoie, lăsându-se pe el fără pâine. Dar, cu cât dădea mai mult, cu atât îl ajuta şi Dumnezeu mai mult. Era multă pace şi înţelegere în familia lui.

Ecaterina era şi ea o femeie deosebită, ţinea mult la soţul ei şi îl asculta în toate. Chiar dacă ea avea mai multă şcoală, ştia că sfaturile lui erau pline de harul lui Dumnezeu. Se ruga şi ea şi îi învăţa pe copii la şcoală cum să se roage şi cum trebuie să se poarte în familie şi societate. Copiii o iubeau mult, le era ca o mamă la toţi.

Şi dacă părinţii s-au luptat să meargă pe calea lui Dumnezeu, atunci harul i-a acoperit şi le-a dat copii pe măsură.

Era o bucurie să-i vezi seara citind împreună Paraclisul Maicii Domnului, iar de multe ori îl cântau. Ecaterina avea o voce caldă şi frumoasă, iar ceilalţi cântau mai încet, după ea.

Alt lucru, pe care îl iubeau, era să rostească rugăciunea Maicii Domnului, pe care Petru o deprinsese din închisoare: „Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te; ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine! Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este Rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre". Aceasta era rugăciunea familiei.

Iar rugăciunea minţii, „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!", o deprinseseră cu toţii şi căutau, fiecare după putere, să o rostească mereu. La Petru era neîntreruptă, îi devenise ca şi aerul pe care îl respira. Nu mai putea trăi fară ea. Chiar dacă avea familie, aceasta nu l-a deranjat niciodată în

lucrarea lui. Era întotdeauna senin şi vesel, avea un zâmbet şi o vorbă bună pentru toată lumea.

Copiii creşteau în frica lui Dumnezeu. Au făcut liceul, apoi au dat şi la facultate. Gheorghiţă a urmat medicina, ca să poată ajuta cât mai mulţi oameni, iar Maria teologia, ca şi mama ei.

Când a terminat medicina, Gheorghiţă şi-a găsit un post în orăşelul lor, la spitalul care se afla acolo. Iar mai târziu, când a terminat şi Maria teologia, a preluat postul mamei ei, care tocmai ieşise la pensie.

Cu toate că trecuse de 70 de ani, Petru tot nu renunţase la meseria lui. Lucra mai încet, dar lucra. Munca îi facea bine, îl ajuta să se roage, se făcuse o punte între amândouă.

Ecaterina, de când ieşise la pensie, se ocupa mai mult cu treburile casnice, dar şi curtea era plină de flori. Două rânduri de crini înfloreau primăvara, încât umpleau curtea de mireasmă, iar mai târziu înfloreau trandafirii roşii şi albi, care nici aceştia nu erau puţini. Printre acestea mai avea şi alte câteva soiuri de flori. Dar această bogăţie nu o păstrau numai pentru ei, ci o dăruiau şi Maicii Domnului. De ani de zile, Ecaterina ducea în fiecare duminică la biserică un buchet de flori, pe care îl punea la icoana Maicii Domnului. Le alegea întotdeauna cu grijă pe cele mai frumoase. O iubea mult pe Măicuţa Domnului şi îi ducea acest dar cu toată inima şi îl punea la picioarele ei. Nu vroia să fie nerecunoscătoare faţă de binefăcătoarea lor, care îi ajutase atât de mult pe tot timpul vieţii.

Sfătuitorul lor era tot duhovnicul pe care îl aveau de atâţia ani. Era şi el în vârstă; era cu zece ani mai mare decât Petru, dar încă se ţinea bine. El i-a cununat, apoi le-a botezat copiii şi, când le-a venit timpul, i-a cununat şi pe ei. Băiatul s-a căsătorit cu o tânără cuminte şi credincioasă, care lucra tot în cadrul medical. Iar fata s-a căsătorit cu un profesor, care preda la aceeaşi şcoală. El avea casa lui şi Maria s-a mutat acolo. Gheorghiţă a rămas în casa părintească, căreia, între timp, îi mai adăugase două camere şi

un salon.

Ce bucurie a fost în familie, când a apărut primul nepot! I-au pus numele Ioan, după numele ucenicului iubit al lui Iisus Hristos, cel care a scris Apocalipsa. La Maria a venit mai întâi o fetiţă, căreia i-a pus numele Agnia, care înseamnă puritate, curăţie. Petru ajunsese la 79 de ani când Gheorghiţă l-a mai bucurat cu o nepoţică, un boboc de fată, pe care a numit-o Ioana. Ocupaţia bunicilor nu mai era alta decât grija de nepoţeii lor. Îţi era mai mare dragul să-i priveşti. Erau într-adevăr o familie fericită, îşi împliniseră rostul lor în lume.

Plecarea

Timpul trecea, iar Petru se simţea din ce în ce mai slăbit. Nu demult împlinise 80 de ani. Ce putea aştepta mai mult? Căci, după cuvântul psalmistului, zilele omului sunt 70 de ani, de vor fi în putere 80 de ani, iar ce este mai mult decât aceştia, osteneală şi durere.

Simţind că nu mai are mult de trăit, l-a chemat pe duhovnic. S-a dus Gheorghiţă şi l-a adus cu maşina, pentru că pe jos nu mai putea veni, având peste 90 de ani.

Ajungând la Petru, a înţeles că-i venise timpul plecării. L-a spovedit, apoi l-a împărtăşit cu Sfintele Taine. Se cunoşteau de 50 de ani şi între ei se formase o legătură

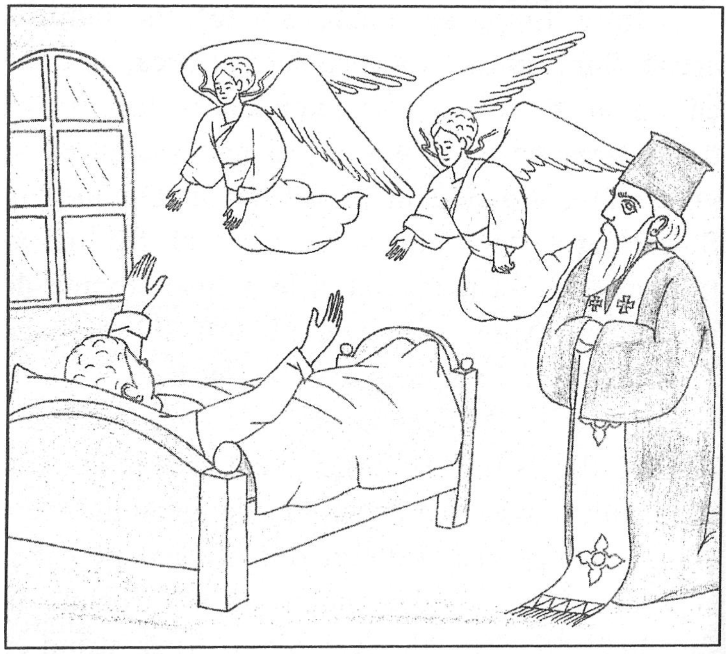
foarte puternică. Nu era numai legătura dintre duhovnic şi ucenic, ci era mai mult. Chiar de multe ori venea duhovnicul la Petru, ca să-i ceară părerea în anumite probleme. Într-un cuvânt: erau prieteni şi se ajutau reciproc.

Între timp, se adunaseră toţi ai familiei acasă. Simţeau că i s-a apropiat plecarea, cu toate că nu ar fi vrut-o, dar mângâierea lor era că despărţirea nu va fi veşnică şi nădăjduiau că se vor întâlni din nou în Împărăţia lui Dumnezeu. Şi-au luat cu toţii rămas bun de la el. I-a îmbrăţişat pe toţi, i-a mângâiat şi le-a spus cuvinte de încurajare. Apoi, i-a rugat pe toţi să se roage pentru el, pentru că i s-a apropiat clipa plecării.

Chiar dacă încercau să se abţină, lacrimile le udau faţa la toţi. Se obişnuiseră prea mult cu el şi cu toţii îl aveau ca exemplu. Plângeau în tăcere şi se rugau pentru el. Petru stătea întins pe pat şi se ruga. Acum venise timpul să se prezinte în faţa Judecătorului. Nu avea nici o frică, ştiind că o are pe Maica Domnului mijlocitoare, pe Măicuţa pe care o iubea atât de mult.

Aşa cum se ruga, a văzut dintr-o dată că acoperişul casei s-a desfăcut, a dispărut şi o lumină puternică a inundat casa. Mulţime de cete îngereşti coborau din cer spre el. Erau cete de arhangheli şi îngeri. Arhanghelii Mihail şi Gavriil s-au apropiat de el şi i-au zis:

- Suntem trimişi să te luăm şi să te ducem cu cinste la Iisus Hristos Dumnezeu, pe Care L-ai iubit atât de mult în viaţa ta pământească!

- Îngerii mei, îngerii mei! Dar nu sunt vrednic de atâta cinste şi slavă, pentru că sunt om păcătos, a zis Petru în timp ce Arhanghelii i-au luat sufletul şi au plecat la ceruri cu slavă şi cinste.

Aceste lucruri au fost văzute de părintele Agapie, duhovnicul, care se afla în cameră alături de Petru, şi de la el le-am aflat şi noi.

În cameră a rămas o bună mireasmă, iar pe chipul lui Petru s-a aşternut pacea şi liniştea veşnică.

